

Den Fremmede

Morten Harket

Jeg fulgte to som vandret for seg selv
I sorg på veiene til Emmaus;
Jeg så at alt de trodde lå i grus,
Og lot som om jeg ville ta farvel.

Men lyset sank, og dagen var på hell,
I ødemarken vidt om Emmaus;
De så at jeg var fremmed i hvert hus,
Og ba meg: Vandrer, bli hos oss i kveld.

Jeg ble hos dem og hørte at det satt
Forvåkede og talte om en bror
som Gud lot dø alene og forlatt.

Da sto jeg opp, av sorg for disse ord;
Alene gikk jeg brt fra byens natt,
Og gav meg hen til dyr; og trær, og jord.